

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci

žalobkyně: **PhMr. S. M.**, IČO: x
se sídlem M. 1297/8, Ú. n. L.,
zastoupena Mgr. Danielem Maškem, advokátem
se sídlem Opletalova 1535/4, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**
se sídlem Palackého nám. 4, 128 01 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2014, č. j.: MZDR 23045/2012-2/FAR,
sp. zn. FAR A154/2012,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 3. 4. 2014, č. j.: MZDR 23045/2012-2/FAR, sp. zn. FAR A154/2012, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Daniela Maška, advokáta.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci a dosavadního průběhu řízení

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí označeného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 6. 2012, sp. zn.

sukls187991/2011, kterým správní orgán I. stupně uložil žalobkyni pokutu podle § 107 odst. 1 písm. c) zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů (zákon o léčivech), ve výši 20 000 Kč za správní delikt podle § 103 odst. 9 písm. c) zákona o léčivech. Tohoto deliktu se žalobkyně dopustila tím, že jako provozovatel dvou zdravotnických zařízení (lékáren) nepředávala od 21. 10. 2009 do 23. 9. 2011 údaje o vydaných léčivých přípravcích prostřednictvím virtuální sítě s kryptovaným přenosem dat podle ustanovení § 82 odst. 2 zákona o léčivech vytvořenou správním orgánem I. stupně za účelem zabezpečeného přenosu uvedených dat hlášení, čímž porušila povinnost uloženou v § 82 odst. 3 písm. d) zákona o léčivech. Dále správní orgán uložil žalobkyni povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Argumentace žalobkyně

2. Žalobkyně v první řadě namítla, že její odpovědnost za označený správní delikt ze zákona dle § 109 odst. 3 zákona o léčivech zanikla. Nemůže jí být přitom kladena k tíži délka rozhodování žalovaného o odvolání (bezmála 5 let).
3. Dále žalobkyně namítla, že Pokyn LEK — 13, který měla svým jednáním porušit, a který stanoví povinnost elektronického poskytování informací správnímu orgánu I. stupně, není obecně závazným právním předpisem.
4. Žalobkyně z opatrnosti též namítla, že uložená sankce byla nepřiměřeně vysoká a neodůvodněná.
5. Žalobkyně dále namítla, že správní orgán při ukládání sankce nezohlednil délku trvání správního řízení (2011-2017), ač tak dle jejího názoru s ohledem na trestněprávní principy týkající se plynutí času učinit měl. Pro případ, že by soud došel k opačnému závěru, má žalobkyně za to, že by měl při uložení sankce přihlídnout především ke způsobeným následkům a vyměřenou sankci moderovat podle § 78 odst. 2 s. ř. s.
6. V replice žalobkyně odkázala na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 535/03, který netoleroval délku trvání trestního stíhání delší než šest let, přičemž lze dovozovat, že pro řízení správní může být netolerovatelná i doba kratší, na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 554/04, a na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tz 316/2001, z něhož vyplývá, že pokud trestní stíhání trvá nepřiměřeně dlouhou dobu z důvodů na straně státu, zbavuje se tím stát svojí nečinností práva na stíhání a potrestání pachatele trestné činnosti. Žalobkyně připomněla, že v rámci správního trestání je v případě sporného výkladu nutno vždy aplikovat výklad pro „pachatele“ příznivější.
7. Žalobkyně navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Argumentace žalovaného

8. Žalovaný uvedl, že žalobkyně spáchala trvající správní delikt dne 23. 9. 2011, přičemž správní řízení o tomto deliktu bylo zahájeno dne 3. 10. 2011. Lhůty stanovené § 109 odst. 3 zákona o léčivech tak byly zachovány, neboť řízení o deliktu bylo zahájeno v rámci stanovené objektivní i subjektivní lhůty. Proto odpovědnost za správní delikt nezanikne, a to bez ohledu na případnou délku správního řízení. K samotné délce správního řízení žalovaný uvedl, že vyčkával na pravomocné ukončení řízení před NSS ve skutkové shodné věci *LEKOS CZ s.r.o.*, k čemuž došlo až v únoru roku 2017. Pouze v důsledku délky

správního řízení, popř. jen odvolacího řízení, k zániku odpovědnosti za správní delikt nedochází a žalovaný neshledal ani důvody pro přehodnocení výše uložené sankce.

9. K námitce žalobkyně, že správní orgán I. stupně neměl pravomoc vydat pokyn LEK - 13 žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se touto otázkou rozsáhle zabýval a dále na rozsudky NSS ze dne 26. 3. 2015, č. j. 5 As 129/2014-47, a ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 As 17/2016-52.
10. K námitce nepřiměřenosti výše uložené sankce žalovaný uvedl, že výše pokuty byla zcela přiměřená a v souladu s rozhodovací praxí správního orgánu I. stupně i žalovaného. S ohledem na výši sankce uložené na samé spodní hranici zákonné sazby není v této věci na místě ani kompenzace zmiňovaná v bodu 14 žalobkyní citovaného nálezu Ústavního soudu.
11. V zaslané duplice žalovaný uvedl, že zánik odpovědnosti za správní delikt v případě, že je řízení v zákonné lhůtě zahájeno, zákon o léčivech neupravoval. Pokud je v těchto lhůtách správní řízení o správním deliktu zahájeno, odpovědnost za správní delikt již uplynutím času nezaniká. Tento výklad § 109 odst. 3 zákona o léčivech dosud nebyl správními soudy zpochybněn. Žalovaný dodal, že text uvedeného ustanovení není sporný, proto nelze ani aplikovat „výklad pro pachatele příznivější“, jak to požaduje žalobkyně. Délka správního řízení v této věci navíc nepřekročila 6 let.
12. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

13. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“). Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť účastníci jeho nařízení nepožadovali (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Důkazy žalobkyně nenavrhovala, soud o nich proto nerozhodoval, a vyšel z obsahu spisového materiálu, který si od žalovaného za účelem přezkumu zákonnosti jeho rozhodnutí vyžádal.
14. Žaloba je důvodná.
15. Nejdříve se soud zabýval námitkou zániku odpovědnosti za správní delikt. K zániku odpovědnosti za správní delikt z důvodu prekluze musí ostatně správní orgány i správní soudy přihlédnout z úřední povinnosti (viz např. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39, č. 845/2006 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07).
16. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy:
17. Podle § 109 odst. 3 zákona o léčivech *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 2 let, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.*
18. Podle § 109 odst. 5 téhož zákona *na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby.*

19. Z výše citované právní úpravy vyplývá, že k zániku odpovědnosti za posuzovaný správní delikt dochází, když Státní ústav pro kontrolu léčiv o něm nezahájí řízení ve lhůtě dvou let ode dne, kdy se o správním deliktu dozvěděl, v každém případě však po uplynutí pěti let od spáchání správního deliktu.

20. K otázce stanovení okamžiku, kdy se správní orgán dozvěděl o spáchání správního deliktu, se vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 16. 4. 2010, čj. 7 As 11/2010-134, č. 2122/2010 Sb. NSS, v souvislosti s projednáváním správního deliktu podle zákona o regulaci reklamy. V něm NSS uvedl: „Z judikatury správních soudů (např. rozsudky Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 1996, sp. zn. 6 A 103/94, ze dne 18. 2. 1997, sp. zn. 7 A 167/94, a ze dne 10. 2. 1995, sp. zn. 7 A 147/94, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001 - 56, publ. pod č. 329/2004 Sb. NSS) i nálezů Ústavního soudu vyplývá, že počátek běhu prekluzivní subjektivní lhůty ve smyslu ust. § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy je dán okamžikem vědomosti o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní zhodnocení, že došlo k porušení zákona jako takového.“ (podtržení doplnil městský soud).

V právě posuzované věci se jednalo o delikt, který žalobkyně páchala v období od 21. 10. 2009 do 23. 9. 2011. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně pojal podezření o spáchání správního deliktu již 31. 3. 2010, kdy vyzval žalobkyni k zaslání chybějících údajů vyžadovaných podle § 82 odst. 3 písm. d) zákona o léčivech, zpětně za období od 1. 1. 2009. Podle ust. § 82 odst. 3 písm. d) citovaného zákona totiž „Provozovatelé oprávnění k výdeji podle odstavce 2 jsou povinni zajistit při výdeji léčivých přípravků uvedených v 75 odst. 1 písm. a) a b) evidenci výdeje pomocí jejich kódů a tuto evidenci uchovávat po dobu 5 let; dále jsou povinni poskytovat Ústavu údaje o vydaných léčivých přípravcích; rozsah údajů a způsob jejich poskytování formou hlášení zveřejní Ústav ve svém informačním prostředku“. Správní orgán prvního stupně podle obsahu výzvy ze dne 31. 3. 2010 zjistil neplnění povinností žalobkyni z hlášení výdejů léčivých přípravků, a to v poměrně dlouhém období, kdy tak vážným způsobem žalobkyně narušuje činnost SÚKL jako správního orgánu v oblasti léčivých přípravků. Žádná jiná listina, z níž by bylo lze usuzovat na dřívější povědomost správního orgánu I. stupně o protiprávním jednání žalobkyně, se ve správním spise nenachází. Správní orgán I. stupně se tak o správním deliktu dozvěděl nejpozději dne 31. 3. 2010, kdy vyhotovil výzvu žalobkyni. Správní orgán I. stupně následně vydal příkaz ze dne 26. 9. 2011, který byl žalobkyni doručen dne 3. 10. 2011, tím zahájil řízení v zákonem stanovené subjektivní prekluzivní lhůtě, která uplynula dnem 31. 3. 2012. Příkaz ze dne 26. 9. 2011 byl přitom podle § 1 odst. 2 tehdy platné právní úpravy zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) prvním úkonem v řízení (§ 150 správního řádu). Pro úplnost soud uvádí, že v důsledku podání odporu však byl příkaz zrušen a správní orgán I. stupně pokračoval v řízení dál. Lze tak uzavřít, že subjektivní lhůta byla splněna.

21. Zbývá tedy posoudit, zda správní orgán I. stupně dodržel též objektivní prekluzivní lhůtu pěti let.

22. Zásadní pro běh prekluzivní lhůty je určení okamžiku, kdy k protiprávnímu jednání došlo, přičemž na toto posouzení má v daném případě především vliv skutečnost, že projednáváný správní delikt byl páchan po určitou dobu, kterou správní orgán ohraničil od 21. 10. 2009 do 23. 9. 2011.

23. Předně, soud se neztotožňuje s názorem žalovaného projeveným ve vyjádření k žalobě, že se jednalo o *trvající* správní delikt. Za trvající správní delikt lze totiž považovat „*takový správní delikt, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě, jímž udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal. Zákon postihuje právě ono udržování protiprávního stavu. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závadný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu.*“ (viz rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2005, č. j. 5 A 164/2002-44, č. 832/2006 Sb. NSS). Typicky půjde např. o provádění nepovolené stavby.
24. Naopak má soud za to podle skutkového stavu a vlastního posouzení správních orgánů obou stupňů, že se v projednávané věci jedná o *pokračující* správní delikt, tj. takový správní delikt, který trestněprávní předpisy definují jako jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku (srov. § 116 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník). Žalobkyně se v daném případě nezasíláním jednotlivých hlášení do elektronického systému ve lhůtách stanovených v pokynu LEK-13-verze 2 dopouštěla vždy stejného správního deliktu, stejným způsobem a v časově navazujícím (blízce souvisejícím) období, přičemž jejím jednotným záměrem bylo tato hlášení touto formou i nadále nezasílat z důvodů, které uvedla v odpovědi ze dne 19. 4. 2010 na výzvu správního orgánu I. stupně ze dne 31. 3. 2010, a které jsou v této chvíli pro věc nepodstatné. Tomuto rozlišení dlouhodobých správních deliktů ostatně odpovídá i výslovná aktuální právní úprava přestupků v zákoně č. 250/2016 Sb., která nabyla účinnosti 1. 7. 2017, tedy až po vydání napadeného rozhodnutí žalovaného.
25. Určení povahy správního deliktu pak má rozhodující vliv na stanovení doby spáchání správního deliktu, která určuje počátek objektivní prekluzivní lhůty. V případě pokračujících správních deliktů je totiž nutno za den spáchání správního deliktu považovat den, kdy došlo k poslednímu dílčímu útoku. Ten správní orgán I. stupně vymezil ohraničením časového období ve výroku svého rozhodnutí, ve kterém mu zákonem vyžadované informace žalobkyně nedodávala, tedy dnem 23. 9. 2011. Pokud by se opravdu jednalo o trvající správní delikt, jak tvrdí žalovaný, byl by za dobu spáchání správního deliktu považován okamžik, kdy došlo k ukončení protiprávního stavu, tj. kdy žalobkyně již přestala porušovat své povinnosti. Tento okamžik však správní orgány nikdy neuvedly a nelze jej ani žádným způsobem ověřit ze správního spisu v rozsahu, ve kterém byl soudu předložen. Jinými slovy, i kdyby byl spácháný správní delikt trvajícím správním deliktem (soud však již jednoznačně tento závěr vyvrátil), neměl žalovaný pro vyslovení závěru o dodržení objektivní prekluzivní lhůty (resp. o stanovení jejího počátku) žádnou oporu ve spisu.
26. V daném případě objektivní prekluzivní lhůta počala běžet dne 24. 9. 2011 a uplynula dnem 23. 9. 2016. K tomu soud uvádí, že po uplynutí objektivní prekluzivní lhůty již nelze správní delikt projednat. NSS konstantně dlouhodobě judikuje, že, „*přestupek musí být v zákonné lhůtě projednán pravomocně. Pokud totiž právo správního orgánu projednat přestupek po uplynutí prekluzivní lhůty zaniká, je nutné, aby do této doby bylo rozhodnutí o přestupku perfektní, tzn. splňovalo všechny znaky zásadně nezměnitelného individuálního správního aktu. Není rozhodující, zda správní akt nabude právní moci marným uplynutím lhůty k odvolání, oznámením rozhodnutí o podaném odvolání či případně jiným zákonem stanoveným způsobem.*“ (viz rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010-89).

27. Podle § 73 odst. 1 správního řádu *nestanoví-li tento zákon jinak, je v právní moci rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání.*
28. Podle § 72 odst. 1 věty první správního řádu *rozhodnutí se účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením.*
29. Podle § 24 odst. 1 správního řádu, *jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.* (podtržení doplnil soud).
30. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný v nyní posuzované věci vyznačil jako den právní moci 21. 4. 2017, ve skutečnosti to však bylo již 20. 4. 2017. Při určování dne právní moci bylo třeba vycházet právě z citovaného z § 24 odst. 1 správního řádu, neboť doručované rozhodnutí bylo uloženo. Z doručky založené ve spisu jednoznačně plyne, že písemnost s rozhodnutím byla poštovním doručovatelem uložena (připravena k vyzvednutí) dne 10. 4. 2017, posledním dnem k vyzvednutí, a tedy i dnem právní moci, byl proto den 20. 4. 2017, bez ohledu na skutečnost, že si žalobkyně písemnost skutečně vyzvedla až 21. 4. 2017, což stvrdila svým podpisem. Tato drobná nepřesnost však není ve vztahu k nyní posuzované věci ani podstatná. Podstatné je, že napadené rozhodnutí nabylo právní moci bezmála 7 měsíců po uplynutí objektivní prekluzivní lhůty, tj. po 23. 9. 2016.
31. Na nyní posuzovanou věc nemohlo mít přitom vliv ani vyjádření žalovaného k délce řízení – které navíc žalovaný uvedl až v průběhu řízení o žalobě a v obsahu správních rozhodnutí se nijak neprojevalo – že vyčkával na pravomocné ukončení řízení před NSS ve skutkové shodné věci *LEKOS CZ s.r.o.* Prekluzivní povaha lhůt podle § 109 odst. 3 zákona o léčivech nepřipouští jejich „*přerušení nebo stavení s těmi právními důsledky, že by se o dobu, po kterou nebylo možné z důvodů správním orgánem nezaviněných v řízení pokračovat, tato lhůta prodlužovala. Ve lhůtě [stanovené] od spáchání přestupku musí rozhodnutí o přestupku nabyt právní moci.*“ (viz rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39, č. 845/2006 Sb. NSS). Přestože NSS tyto závěry vyslovil ve vztahu k přestupkům, zcela dopadají i na problematiku správních deliktů.
32. Nelze ani akceptovat výklad žalovaného předestřený ve vyjádření k žalobě, že § 109 odst. 3 zákona o léčivech stanoví pouze prekluzivní lhůty pro zahájení správního řízení, a pokud je v těchto lhůtách správní řízení zahájeno, odpovědnost za správní delikt již uplynutím času nezaniká, neboť zákon o léčivech neupravoval zánik odpovědnosti za správní delikt v případě, že je řízení v zákonné lhůtě zahájeno. Rovněž tak je nutno odmítnout tvrzení žalovaného, že tento výklad nebyl dosud správními soudy zpochybněn. Opak je pravdou. NSS se ve svém rozsudku ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 337/2016-45, zabýval výkladem prakticky stejně znějícího ustanovení v zákoně č. 361/2000 Sb., které stanovilo subjektivní prekluzivní lhůtu 2 roky a objektivní prekluzivní lhůtu 4 roky, a jehož znění se standardně vyskytovalo i v dalších zákonech upravujících přestupky a správní delikty. Vykládanému ustanovení je dle NSS „*třeba rozumět tak, že odpovědnost za správní delikt zaniká nejpozději po uplynutí 4 let, kdy byl delikt spáchán. Uplynutím 4 let provždy zaniká možnost správního orgánu uložit pachateli trest. I pokud správní orgán již zahájil řízení, po uplynutí 4 let odpovědnost zaniká a správní orgán musí řízení podle § 66 odst. 2 správního řádu zastavit. [...]* Spojení „*nejpozději do*“ 4 let tak nemíří na nutnost, aby správní orgán do 4 let zahájil řízení, ale na to, že prekluze nastává „*nejpozději do*“ 4 let od spáchání deliktu; prekluze může nastat i dříve, a to uplynutím subjektivní lhůty 2 let.“

33. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku též připomněl, že jiný výklad by znamenal, že zákon neupravuje žádný časový limit, do kdy lze o správním deliktu rozhodnout. Takový výklad by však byl v rozporu s ústavními zásadami a s účelem institutu prekluze, kterým je zejména přispívat k právní jistotě účastníků právních vztahů a předcházet důkazním problémům v řízeních vedených s velkým časovým odstupem od posuzovaných skutkových okolností, jakož i přimět věřitele v soukromém právu a orgány veřejné moci v právu veřejném k včasnému konání. Absence jeho legislativního zakotvení by měla významné ústavněprávní konsekvence (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 15/2009-105, č. 1837/2009 Sb. NSS).
34. Požadavek pravomocného ukončení věci v rámci objektivní prekluzivní lhůty pěti let žalovaný nedodržel, soud proto plně přisvědčil námitce zániku odpovědnosti žalobkyně za vytýkaný správní delikt. Vzhledem k tomu je posouzení dalších žalobních námitek nadbytečné, a proto se jimi soud nezabýval.
35. Soud si je dále vědom skutečnosti, že po vydání napadeného rozhodnutí žalovaného došlo ke změně právní úpravy přestupků přijetím zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a doprovodného zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, oba účinné od 1. 7. 2017. Podle závěrů rozšířeného senátu NSS v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS, je v těchto případech soud „*povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.*“
36. Nová právní úprava zákona o léčivech však není pro žalobkyni příznivější. Zákonodárce v důsledku změn provedených zákonem č. 183/2017 Sb., sice již nepoužívá označení „správní delikt“, ale „přestupek“, skutková podstata nyní již přestupku podle § 103 odst. 9 písm. c) zákona o léčivech zůstala novou právní úpravou nezměněna. Je dále pravda, že v novelizované právní úpravě je výše horní sazby pokuty stanovena podle § 107 odst. 1 písm. c) téhož zákona částkou 2 000 000 Kč, kdežto v době spáchání správního deliktu, tj. ke dni 23. 9. 2011, byla pokuta, kterou bylo možno za tento delikt uložit, stanovena částkou 500 000 Kč, tedy mnohem nižší. Rovněž tak lhůty pro zánik odpovědnosti jsou v novelizované právní úpravě stanoveny odlišně, ale nikoliv pro žalobkyni příznivěji (promlčecí lhůta 3 let a v případě jejího přerušení maximálně 5 let), avšak i kdyby tomu tak bylo, nic to nemění na skutečnosti, že k zániku odpovědnosti žalobkyně za správní delikt (přestupek) došlo již v důsledku právní úpravy účinné v době jeho spáchání, kterou použily správní orgány i soud na posouzení této věci.

V. Závěr a náklady řízení

37. S ohledem na výše uvedené soud shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. Žalovaný je právním názorem vysloveným v tomto rozsudku v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V navazujícím řízení tak bude žalovaný povinen řízení zastavit z důvodu zániku odpovědnosti za správní delikt následkem uplynutí objektivní prekluzivní lhůty.
38. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným

soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem ve výši 12 342 Kč. Tyto náklady spočívají v přiznání odměny podle advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb.) za tři úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava věci, sepsání žaloby a repliky - § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d)], tj. 9 300 Kč, a 3x paušální náhradu režijních výdajů po 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tj. 900 Kč. Zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem DPH, proto mu soud přiznal též částku odpovídající výši 21 % DPH, kterou je povinen jako plátce odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., tj. 2 142 Kč. Celkem tvoří náklady řízení částku ve výši 15 342 Kč. Soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám jejího zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost **ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na hlavní straně jeho internetových stránek www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 28.listopadu 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v.r.
předsedkyně senátu